

Trgovački sud u Osijeku
Zagrebačka 2
31000 Osijek

Poslovni broj: **P-121/2021**

Tužitelj: **AMARILIS d.o.o. u stečaju**
Kralja Zvonimira 99, Vinkovci
OIB: 35063921066
zastupan po Marku Plešu, odvjetniku u Osijeku

Tuženik: **PP ORAHOVICA d.o.o.**
OIB: 70427199569
Pustara 1, Zdenci
zastupan po Tihomiru Zecu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Zec i partneri d.o.o. Osijek

ODGOVOR NA TUŽBU

Tuženik je radi zastupanja u ovoj pravnoj stvari ovlastio kao punomoćnike odvjetnike u Odvjetničkom društvu Zec i partneri d.o.o., Kardinala A. Stepinca 4, Osijek pa predlaže sva pismena nadalje dostavljati imenovanim punomoćnicima.

Dokaz: punomoć

Tuženik je zaprimio tužbu tužitelja i na istu u ostavljenom roku daje slijedeći odgovor:

I. Prije upuštanja u raspravljanje tuženik ističe da je za rješavanje ove pravne stvari mjesno nadležan Trgovački sud u Bjelovaru pa ističe prigovor mjesne nenadležnosti Trgovačkog suda u Osijeku. Pogrešno je pozivanje tužitelja na primjenu čl. 63. Zakona o parničnom postupku. Stoga se predlaže sudu oglasiti se mjesno nenadležnim i predmet ustupiti nadležnom sudu.

II. Tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu.

Uvodno, u točki 1. tužbenog zahtjeva se navodi da je tužitelj u ovom predmetu INSPEKT-ING d.o.o. u stečaju iz Osijeka pa se predlaže sudu da naloži tužitelju da pojasni svoje navode.

Točan je navod iz tužbe da je tuženik temeljem pravomoćne presude Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. P-1732/2011 od 4.7.2013. godine, koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-8147/2013 od 20.9.2016. godine, naplatio od Amarilis d.o.o. (koji tada nije bio u stečaju) novčani iznos koji mu je pravomoćno dosuđen. Nesporno je i to da je Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem posl. br. Revt-563/2016 od 15.5.2019. godine prihvatio reviziju Amarilis d.o.o. i ukinuo obje nižestupanjske presude i predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje te da je prvostupanjski sud u ponovnom postupku presudom posl. br. P-349/2020 od 16.2.2021. godine odbio tužbeni zahtjev ovdje tuženika, a tamo tužitelja, iz razloga jer je sud mišljenja „da je osnovana tvrdnja

tužitelja da je ono što je naplatio stečeno po osnovi koja je otpala, ali je neosnovana tvrdnja tužitelja (ovdje tuženika) da potraživanje nije namireno“.

Unatoč tome što je ovdje tuženik (a tamo tužitelj) izjavio žalbu na navedenu presudu, iz iste je razvidno da sud činjenicu namirenja tuženika tumači kao legitimno stjecanje prava vlasništva nad novčanim sredstvima na koje nema utjecaja kasnija revizijska odluka koja dvije nižestupanjske presude donesene u korist tuženika ukida. Naime, tuženik se poziva na presudu Europskog suda za ljudska prava Solomun protiv Republike Hrvatske (zahtjev br. 679/11) u kojoj je istaknuto da vraćanje onoga što je temeljem pravomoćne presude već isplaćeno predstavlja miješanje u pravo na mirno uživanje vlasništva. Ukidanje od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske (rješenjem pod posl. br. Revt-563/2016 od 15.5.2019. godine) pravomoćne presude donesene u korist tuženika je bilo protivno načelu pravne sigurnosti, jer nisu postojale nikakve izvanredne okolnosti koje bi opravdale ukidanje pravomoćne sudske odluke. Dakle nije postojao razuman odnos razmjernosti između mjere miješanja u pravo na mirno uživanje vlasništva tuženika i cilja koji se tim miješanjem htio postići. Stoga po stavu Europskog suda za ljudska prava u predmetu Solomun protiv Republike Hrvatske, koji obvezuje sve sudove u sličnim predmetima, lišavanje prava vlasništva (novčanih sredstava zakonito naplaćenih temeljem pravomoćne presude) bi bilo nezakonito u smislu Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Stav Europskog suda za ljudska prava da u svakom pojedinačnom slučaju treba uzeti u obzir: pravnu prirodu onoga što se potražuje po pravilima stečenog bez osnove, je li predmetno potraživanje zaista već stečeno na način da je postalo nečije vlasništvo, tko potražuje povrat i u odnosu na koga. U ovom konkretnom slučaju povrat potražuju zapravo stečajni vjerovnici tuženika jer bi jedino oni imali koristi od eventualne naplate u ovom predmetu. Naime, prema izvješću stečajnog upravitelja u predmetu St-485/2019 Trgovačkog suda u Osijeku od 28.4.2021. godine utvrđeno je kako nema mogućnosti za nastavak poslovanja tužitelja jer je isti prestao s aktivnim poslovanjem, a obveze su višestruko veće od imovine društva. Ukupne obveze tužitelja su preko 44 milijuna kuna.

Dokaz: izvješće stečajnog upravitelja tužitelja u predmetu St-485/2019 Trgovačkog suda u Osijeku od 28.4.2021. godine
po potrebi uvid u spis St-485/2019 Trgovačkog suda u Osijeku

Dakle, tužitelj nikakvu izravnu korist od eventualnog uspjeha i naplate u ovom predmetu neće imati. Stoga očito je da ne postoji razuman odnos razmjernosti između mjere miješanja u pravo na mirno uživanje vlasništva tuženika na novčanim sredstvima koje je stekao temeljem pravomoćne presude nadležnog suda i cilja koji se tim miješanjem htio postići (da od restitucije korist ima tužitelj, a ne treće osobe – njegovi vjerovnici). Nadalje, Europski sud za ljudska prava u predmetu Solomun protiv Republike Hrvatske posebno naglašava da lišavanje vlasništva (odnosno vraćanje duga koji je utvrđen i naplaćen pravomoćnom presudom) može biti opravdano samo ako se pokaže da je u javnom interesu i ako zadovoljava zahtjev proporcionalnosti postizanjem pravične ravnoteže između zahtjeva općeg interesa zajednice i zahtjeva zaštite temeljnih prava pojedinca (Sporrong i Lönnroth protiv Švedske, 23. rujna 1982.). Niti jednog, a niti drugog preduvjeta u ovom predmetu po tužbi tužitelja Amarilis d.o.o. u stečaju nema.

Stavove iz presude Solomun protiv Republike Hrvatske počeli su primjenjivati hrvatski sudovi pa je tako Županijski sud u Zagrebu presudom od 30.5.2017. godine u predmetu GŽ-6384/2015 pravomoćno odbio zahtjev tužitelja na vraćanje stečenog bez osnove u pravnoj situaciji gdje je Vrhovni sud Republike Hrvatske po reviziji, preinačio obje nižestupanjske odluke i tužbeni zahtjev odbio u cijelosti zauzimajući stav da se zbog te činjenice ne može kao opravdan prihvatiti zahtjev za lišavanjem vlasništva, odnosno vraćanjem primljenog temeljem pravomoćne presude. Sud je ponovio stav iz presude Solomun protiv Republike Hrvatske da „činjenica da se sud višeg stupnja (Vrhovni sud RH) nije složio s ocjenom prvostupanjskog i žalbenog suda, sama po sebi, nije mogla predstavljati izvanrednu okolnost koja opravdava ukidanje obvezujuće izvršive presude“.

Zbog svega navedenog tužbu tužitelja u ovom predmetu treba odbiti kao neosnovanu.

III. Podredno navedenom pod I i pod II iz odgovora na tužbu, tuženik ističe i slijedeće:

Blaženka Alerić je protiv tuženika pokrenula postupak protuovrhe za isto potraživanje koje ovom tužbom potražuje tužitelj. Naime, Blaženka Alerić tvrdi da je dana 27.12.2016. godine sklopila s tužiteljem Ugovor o ustupu potraživanja koje tužitelj ima prema tuženiku po osnovi ukidanja pravomoćnih odluka temeljem kojih se je tuženik naplatio. Stoga je upitna aktivna legitimacija tužitelja za podnošenje ove tužbe te tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Predmet po protuovrsi se trenutno vodi pred Županijskim sudom u Dubrovniku pod posl. br. GŽ Ovr-353/2020. Tuženik smatra da bi sud, ukoliko ne odbije tužbeni zahtjev zbog razloga navedenih u točki II. ovog odgovora na tužbu, trebao kao umješaka na strani tuženog pozvati Blaženku Alerić iz Vinkovaca, Splitska 33.

Dokaz: Ugovor o ustupu potraživanja od 27.12.2016. godine
prijedlog za protuovrhu od 22.1.2020. godine

IV. Podredno svemu naprijed navedenom pod I, II i III. tuženik predlaže prekid ovog postupka dok se pravomoćno ne okonča parnični postupak koji se trenutno povodom žalbe tuženika protiv prvostupanjske presude Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. P-349/2020 od 16.2.2021. godine vodi pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske pod posl. br. PŽ-1991/2021 kao i dok se ne okonča postupak pred Županijskim sudom u Dubrovniku pod posl. br. GŽ Ovr-353/2020.

U Osijeku, 21. lipnja 2021. godine

Tuženik po punomoćniku: